

Toda zima se ni dala za vedno pregnati z zemlje.
Od tega časa prihaja leto za letom na svet. Nekaj
mesecev traja njena vlada, potem se pa umakne zma-
gujočemu solncu.

Strahimir.

Ob zibeli.

„Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi ob tebi mati,
trudno njeno ni oko.

Ko tako jaz premišlujem,
v sanjah ziblješ se že ti,
k Bogu roki jaz dvigujem,
zate molim sred noči.

Sinek, ti si misel moja,
skrb edina moja si,
kakšna bo bodočnost tvoja,
to skrbi me, to skrbi...

Oče večni! zri na njega,
kaži ti mu pravo pot,
čuvaj dete moje zlega,
čuvaj greha ga in zmot.

Kakšno tvoje bo življenje?
Trpko morda in grenko?
Boš prenašal li trpljenje
vdano moško in krepko?

Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi pri tebi mati,
moli zate presrečno.“

J. Radoslav.

Oj ve rožice.

Oj ve rožice,
oj ubožice,
kdaj boste zopet
v lončkih vzcvetele,
kdaj boste spet na
oknih dehtele?

Tu je še zima,
tu je še mraz,
in noče drugam
in noče od nas,
oj ve rožice,
oj ubožice!

Bogumił Gorenjko.

